

Doina BÂRCĂ

Născută în comuna Cervenia, județul Teleorman, în 4 octombrie 1953, într-o după-amiază însorită de toamnă, când tufănică nu a fost niciodată înflorită mai frumos ca atunci. Mai scrie autoarea: *Iubesc florile, poezia, muzica și chiar am cântat la Casa de Cultură din Alexandria. Iubesc în mod special copiii. Cochetez cu poezia și desenul încă din liceu când luam parte la cenaclurile literare conduse de profesorul Florentin CAȚAN, la liceul Al. I. Cuza din Alexandria.*

Cărți publicate:

- *Scrinul cu sentimente*, poezie, Editura STEF, Iași, 2012;
- *Poemele dorului*, poezie, Editura SEMNE, București, 2014;
- *Ferestrele bucuriei*, poezie, Editura LAURENT, București, 2014;
- *Când anii trec*, poezie, București, 2017;
- *Simfonia gândurilor mele*, poezie, Editura Fast Editing, București, 2019.

Prezență în antologii:

A participat la următoarele antologii:

Cu patria în suflet, Mama, Planeta iubirii, Zâmbetul din lacrimă, Tata, Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte, Perlele Domnului, Simplitatea risipirii.

Colaborări la reviste:

Independența română-independența prin cultură, Cronica Timpului, Chronos-penița de aur, Pro-arme, Dacia nemuritoare, Mesaj literar, Valahia, Bogdania, Apollon, Apollon junior, cu poezie pentru copii, Literar ing, Reflector argeșean, Revista română de versuri și proză, Floare albastră, Destine, Sud, Orizont cultural XXI, Informația Teleormanului, Cafeneaua literară.

Activitate în sprijinul literaturii:

Este secretarul literar al *Fundației Literar-istorice Stoika*, poziție din care se implică într-o multitudine de evenimente literare: cenacluri, spectacole de muzică și poezie, lansări de carte etc.

Referințe critice:

Cartea Scrinul cu sentimente nu este o carte de versuri neapărat, nici una de proză, sau memorialistică, epigramistică, poezii pentru copii, nu e para-, meta-literatură, ci mai degrabă un muzeu bine dotat, gestionat, organizat, manageriat de sentimente și nostalgii lirice; de sentimente simple care străbat într-o viață sufletul omenesc, adică, mai către limita de sus a vieții. Este tezaurul sufletului său din care, implacabil se străvede faptul că această carte plină de sensibilități divers exprimate, poate fi scrisă, într-o viață de om. O carte scrisă, oftată și mai ales trăită de sensibila doamnă Doina Bârcă. Nostalgiiile ei sunt cuminiți, blânde, catifelate, uneori înlăcrimate și miros duos pe foaia lor de ierbar, strălucesc cu toate nuanțele spectrului sufletesc. (George STANCA, scriitor și ziarist)

Am avut onoarea să o cunosc pe Doina BÂRCĂ în calitate de creator de lirică, în cadrul unor proiecte editoriale pe care le-am lansat în numele editurii Națiunea. Este, un poet al locului și al timpului, al pământului, al văzduhului, al plantei, al găzei, al ierbii, al pădurii, al nesațului, al vibrației sincrone colțului de rai al copilăriei în care și-a trăit și își retrăiește fascinația propriului basm adevărat. Or, numai un poet autentic îl poate descoperi mereu și mereu, îl poate descrie și învălui în metafore alese. (Romeo TARHON, editor, poet, redactor șef adjunct ziarul Națiunea)

Poezia Doinei BÂRCĂ, este un balsam pentru suflet, prin sinceritatea sentimentelor, prin discursul artistic, liric, emblematic, prin credința în frumosul din om și aduce universului uman, civilizației iubirii un imn ce străbate ca un filon de aur din adâncimi de curățenie sufletească, toată cuminenția acestui înțelept pământ. Toate aceste exemplificări ne arată că ne aflăm în fața unei poete talentate, cu har, muzicalitate în vers, cu o prozodie sugestivă care rămâne supusă nostalgiei, sintezei, și cu mare dragoste de satul natal - Cervența. (Vintilă ANASTASESCU, scriitor)

Doina BÂRCĂ, prin ghirlande și lumini poetice, surprinde cu talent „căldura dorinței de-a fi mai buni”, învățăturile neamului, dragostea de obârșii, de părinți:

„Îmi zboară gândul fără voie,/ la satul meu din Teleorman”...

Ea cântă paradisul pierdut „casa copilăriei mele”, mama, tata, cu dorul lor neobosit, magia copilăriei, magia spiritului credinței strămoșești, magia spiritului de Crăciun, a vremii de schimbare de lume. Vom aștepta alte anotimpuri literare, cu versurile

Doinei Bârcă - alte frunze de smarald, alte înfășurări în mantii de crini literari. (**Florin GRIGORIU** - poet, critic literar)

Talentului de stihuitor al Doinei BÂRCĂ i-au trebuit câteva decenii spre a-și parcurge traseul procesului de germinare, înflorire și rodire, confirmând adevărul ancestralei afirmații ... „niciodată nu e prea târziu”. Niciodată nu e prea târziu să curgi în cântecul răscolitor al amintirilor devenite vers, al zâmbetelor și al lacrimilor. Vârsta la care a scris este summumul parcursului existențial, este suma zborurilor înalte sau frânte a îndeplinirilor și dezamăgirilor, a speranțelor și deznădejdelor. Cu dragoste, atașament și mândrie, poeta Doina Bârcă își numește satul cu nemuritoare metaforă mioritică „gura mea de rai” într-un poem intitulat „Cerveniei și alor mei”, o dedicație făcută cu lacrimă și dor. (**Floarea NECȘOIU** - profesor, critic literar)

Între creația unui poet și sufletul acestuia există o legătură indisolubilă, identică cu cea dintre trupul omului și sufletul său. Putem spune despre creația unui poet că este trupul lui de cuvinte. Cu cât poetul este mai experimentat, cu atât trupul lui de cuvinte este mai verde, mai înfloritor, mai aproape de iubire, mai sincer. Doamna Doina BÂRCĂ, este un astfel de poet. A reuși să scrii poezie pentru copii într-o eră a informaticii în care bunicul caută anime-uri pe internet în loc să-i povestească pruncului basme românești, într-un spațiu în care poiana bunicilor de la țară este înlocuită de aerul condiționat al mall-ului, într-un timp în care Făt-Frumos devine Vrăjitorul cel Bun, iar Ileana Cosânzeana o Vrăjitoare care îi face concurență, pe scurt într-o eră a dereglării raporturilor dintre copil, natură și imaginație, a scrie poezii, în care reînvii melcul, rățușca, gutuia, ploaia, gărgărița, iedul, este un act de mare curaj, pentru care îi mulțumesc prietenei mele, poetei Doina BÂRCĂ.

(**Ion Gabriel PUȘCĂ** - poet, scriitor, director Editura Zip)

Volumele poetei Doina Bârcă cuprind și câteva bijuterii lirice destinate celor mici, ceea ce o fac înțeleasă și îndrăgită de ei. Ea are o poezie de mare vibrație sufletească, expresie a sentimentului trăirii totale, într-un „acum” ce-i definește concomitent, vitalitatea moștenită de la înaintași, care se constituie într-o inepuizabilă sursă de energie creatoare. Doina Bârcă ni se confesează cu o sinceritate ce o definește și o onorează. (**Geo CĂLUGARU** - scriitor, membru UR)

Autoarea Doina Bârcă este o prezență discretă cu mult talent în universul poeziei, al consumatorilor de frumos și sensibilitate. Trupul de cuvinte al scriitoarei a fost modelat de sculptorul „Viața” cu măiestrie dăruindu-i vitalitate, har și puterea de a iubi. (**Gabriel I. NĂSTASE**, scriitor și ziarist)

Nota predominantă a poeziei Doinei Bârcă este duiosia. Prospețimea și ineditul sunt surprinse de un ochi acut, îmbătat de nuanțe, o poezie de factură tradiționalistă,

evocatoare și descriptivă cu tonuri delicate de idilă ori pastel. Câte un vers sună „eminescian” întărind ideea comuniunii cu marile noastre spirite autohtone.

(**Claudiu Robert TOMA** - scriitor, profesor)

Doina BÂRCĂ este poezie! Ea degajă în jur armonie, calm, culoare, ritm, toate senine. Peste toate versurile ei, am găsit frumusețe și melodie, firicel de cântare, cum firesc era să le fi zămislit cea cu nume de melos popular: DOINA.

(**Romanița Maria STENȚEL**, jurnalist, scriitor poezii pentru copii)

Despre volumul de poezie *Ferestrele bucuriei*:

Poezia Doinei BÂRCĂ este inspirată din ideile de unitate, în jurul său, familiei și satului natal, precum și de bucurie, pentru anumite evenimente trăite. Volumul de față adaugă o idee nouă de expansiune a universului poetic, reprezentată, încă din titlu, prin simbolul ferestrei. Deschide astfel sistemul, unde fluidul esențial, în sensul teoriei constructale, este spiritul uman reprezentat prin sentimente și nevoia de comunicare. Locul faptelor rămâne satul natal, Cervenia, de unde pleacă toate, în poezia Cerveniei și alor mei:

Satul meu cel liniștit,/ Gura mea de rai,/ Asta e Cervenia/ Verdele meu plai.// Împlinire, nemurire,/ Dragoste și flori,/ Gândul la părinții mei/ Toate-mi dau fiori. Se definește întâi pe sine, Ziua mea: De ziua mea, în zborul vieții,/ Cu dorul dus al tinereții,/ Mă întreb dacă aș vrea,/ Să-mi doresc câte ceva. Apoi pe îi introduce pe tatăl și mama sa: Tatălui meu: Tata era statuie vie, /Înalt, cu părul grizonat,/ Cu ochii blânzi și verzi ca lacul, /Cum alți-n viață n-am aflat,/. Maica -Ce mai faci tu Maică dragă?/ Uite, părul ți-a albit ! /-Din prea mult drag pentru tine,/ Am îmbătrânit. Mama este prezentată, printr-o frumoasă metaforă, precum un copac: Copacul :Tot ce-atingea el mângâia,/ Din suflet îl doream nemuritor.../ Pentru c-acel Copac era,/ Puternică și blândă, MAMA mea!

Problemele existențiale ne conduc adesea spre discuția interioară, cu sufletul nostru: Femeie, ce ești tu?: Femeie... de fapt ce ești tu?/ Să fii oare poem în proză?/ Grijă, smerenie, trăiri/ Toate venind de la geneză?/ Sa fii culoare, bibelou;/ Ori muză sfântă în creații?/ Mireasmă, adiere dulce,/ Ori paradis plin de senzații?

Destinul ne-a ales ? : În slalomul ce l-am făcut,/ Pe tot parcursul anilor,/ Sunt sceptică și mă întreb:/ Destinul ne-a ales întâmplător?/ Ori soarta ne-a fost aranjată,/ Cu-n drum trasat cât mai exact?/ Noi l-am parcurs fi resc, poate în grabă.../ Gândind că noi l-am ordonat,

De vorbă cu viața: Nu mi-am imaginat, copil fiind/ Că viața chiar și crudă poate fi .../ Iar pe cărarea ce-ți așterne,/ Sigur te poate amagi!/Și-aș vrea cateodată ca să pot,/Păzită în speranță să mă știu,/Pe drumul care mi-l impune Viața,/ și pregătită pentru tot să fiu.

Întrebările, chiar dacă dor, duc totuși la răspunsuri. Acestea sunt extensia ființei noastre, prin apariția copiilor: Ați apărut (baieților mei) Au apărut precum un dar,/ și eul meu l-ați primenit,/ Fără de voi aș fi rămas,/ În locul ce m-am prăbusit.

Toată construcția vie, trăindă a familiei se leagă în mod indestructibil de ceva material care ne protejează, și pe care la rândul nostru îi dăm suflet:

Casa mea: Stâncă neclintită,/ Unită-n iubire,/ Vegheată de-o stea,/ Asta-i casa mea!, sau Comori de suflet: Cervenia, locul copilăriei mele,/ Mă așteapta cu iarba în care am visat,/ Mă încălzeau tristețea și dorul de acasă,/ De melancolie-aș fi vrut să mă dezbrac.

Următoarea etapă de extensii o reprezintă prietenii de suflet, elemente de structură ale construcției noastre spirituale, cărora autoarea le consacră un spațiu prin dedicațiile primite de la aceștia. Volumul se încheie cu o serie de poezii cu și despre copii.

Poezia Doinei BÂRCĂ este rezultatul unei stări poetice care în mod automat se transformă și într-o cură poetică, ce ne tatează pe toți de acel ceva care ne conduce la inspirație dar care nu apare niciodată explicit în text.

*Atașamentul sufletesc față de tot ce o înconjoară, face din autoare o persoană de o sensibilitate deosebită. O boală la cei apropiați îi declanșează reale probleme existențiale, iar dispariția nukului din curtea părintească este similară unei ipotetice dispariții a lunii de pe cer! (**Nicolae VASILE**, scriitor, ziarist, redactor șef Literar ing)*

Simfonia gândurilor sale, care ar semnifica liniște, totuși, în poezia Doinei BÂRCĂ, reprezintă o schimbare a centrului poetic, de la casa părintescă de la țară la nepoții săi, rămânând în familie, dar în extensia acesteia, în special spre Maria:

*Poezia Primăvara : Primăvara își toarce fuiorul,/ Din cele mai gingașe flori,/ Încoronează în taină ghiocelul,/ Dând startul simfoniei de culori./ Pământul e avid să soarbă,/ Stropi de lumină și luciri de soare,/ Descătușat este de albul iernii,/ Din mâțișori pune-n copaci maramă./ E o Mireasă acum natura,/ Are cunună din aur și scânteii,/ Își va schimba rochia în anotimpuri,/ Păstrând culoarea verde a ochilor tăi! (**Nicolae VASILE**, despre volumul Simfonia gândurilor mele)*

Dincolo de muzica gândurilor : acest volum de versuri, „Simfonia gândurilor mele”, al doamnei Doina Bârcă, vine ca o încoronare alături de celelalte patru volume ale sale: „Scrinul cu sentimente”, 2012; „Poemele dorului”, 2014; „Ferestrele bucuriei”, 2015 și „Când anii trec”, 2017.

Poeta abordează lirismul prin creații scurte, cristalin curgătoare, uneori, alteori lungimea poeziilor întregeste mesajul liric. O abordare reușită. Chiar și la vârsta înaintată a sa, poeta « visează copilăria-i sfântă » ca pe « un giuvaer sacru în salba amintirii ». Înzestrată cu metaforizarea gândurilor întru reușita poeziilor, doamna Doina Bârcă îmbrăcată de lumina sensibilității pentru plăcerea lectorului cu iubire de vers. Veșnica-i dorință de a fi mereu tânără, poeta ne-o arată

În poezia Rugă: « Mai împrumută-mi Doamne înc-o zi, / Când viața este noapte, iar eu luminează-mă fi! / Știu, costă mult o clipă oarecare... / Înmugurește-mă în zi de sărbătoare. // Mai împrumută-mi Doamne înc-o clipă, / Să mai simt viața-n ultimul meu zbor, / De verdele pădurii să fiu ademenită, / S-adorm aici răpusă de dragoste și dor! ».

Rădăcina dorului de satul natal, de părinți și de anii copilăriei o apasă și o găsim reliefată în poezia „Dor”. Veșnic îndrăgostită de natură, de viață și mai ales de viața pe care o trăiește alături de cei doi nepoți ai săi (Maria și Iulian-Andrei) realizează o salbă cu poezii de apreciere și încântare, a se vedea: Te cânt pădure!; Ploaie devară; Întrebări; Maria și Pentru Iulian - Andrei.

Cu volumul „Simfonia gândurilor mele” doamna Doina Bârcă se întoarce în tinerețea trăirii sale și o însoțim pentru a ne delecta.

Dragi iubitori de poezie, după ce veți lectura această simfonie, cu siguranță peste voi se va așterne liniștea de dincolo de gânduri. (Victor Gh. STAN, scriitor)

Este de un gen aparte care surprinde plăcut prin conținut, eleganță și mai ales prin stilul poetic deosebit! Greu de catalogat și de înregimentat în canoanele poetice actuale, deoarece am constatat că are o viziune și un stil deosebit, dar mai ales...are o puternică personalitate ce dă viață chiar și celor mai banale cuvinte prin modul cum le asociază, precum și prin finalul... care nu este final și te îndeamnă la a-ți pune întrebări.

Închei spunând că în mod conștient, sau nu, Doina Bârcă ne prezintă o viziune existențială ce o singularizează ca un veritabil condeier care știe să intercepteze magia cuvintelor ce-și păstrează aroma, indiferent de modul de creație, vers clasic sau vers alb. (Nicu DOFTOREANU, poet)

Extrase din operă:

Dor

În noapte somnul nu mă prinde,
Cu gândul încep să colind,
Și-n satul meu cu inima-mi pustie,
Ajung, în brațe, să-l cuprind.

Aș vrea să mă descătușez de dorul
Ce-l port cu mine, pururea,
Dar cum să trăiesc fără dor?
Îmi dau seama că n-aș putea!

De toți ai mei îmi amintesc,
Ce bucuroasă-i inima,

Aș vrea un pic să ațipesc,
Și-n somn să le mai simt căldura.

Ești om în toată firea! Îmi spune dorul,
Și la sfârșit de drum, știi că-i vei întâlni,
Acum trăiește-ți viața, că este numai una,
Te-am învățat puternică să fii.

Și într-o zi, când doru-ți va fi potolit,
Că sigur va veni această zi,
Ce să mă fac cu tine, c-ai să vrei
Cu cei de-aici să mai rămâi!

Vis

Ce vis frumos ai avut tu, iubite?
Iarăși m-ai căutat în noapte?
Nu trebuia... puteai să mă găsești,
După parfumul meu, pe-aproape.
Noaptea e doar o zi fără lumină,
Cu întrebări și dulci suspine,
Cu ochii mei din stele lucitoare,
Ce-ți lumineau poteca din grădină.
Crăiasa liniștii e noaptea,
Eu o iubesc ca pe-o regină...
Iar picăturile de rouă dimineața,
Le-anin în păru-i de tăciune.

(Profil de autor realizat de Nicolae VASILE)